

Kiškutis Mikutis su seneliu važiavo į geležinkelio stotį.

Jie skubėjo pasitikti mamą, kuri parvažiuoja traukiniu iš sostinės. Taip vadinasi didžiausias ir gražiausias šalies miestas. Todėl iš ten galima sulaukti didelių ir gražių dovanų. Mikutis niekada anksčiau nematė traukinio, todėl vis klausinėjo senelio:

- į ką panašus tas traukinys?
- Jis yra kaip ilgas ilgas kirminas, – atsakė senelis.
- O kokio ilgumo?
- Kaip visa mūsų gatvė.
- Tas kirminas didelis? – toliau smalsavo kiškutis.
- Didžiulis! Didesnis net už autobusą, kuris važinėja mūsų gatve, – pasakojo senelis.

– kodėl to traukinio stotis vadinama geležinkelio stotimi? Ar ten yra geležinis kelias? – nesiliovė Mikutis.

– Geležinkeliu vadinamas kelias, kuriuo traukinys važiuoja. Jis panašus į tokias dideles kopėčias, paguldytas ant žemės. Ir tuo keliu traukinys atidunda: „Dun-dun dun-dun, dun-dun dun-dun...“ – pradėjo pasakoti senelis.

Ir kiškutis Mikutis įsivaizdavo, kaip didžiulis, storas ir baisiai ilgas kirminas prarijo jo mamą su visomis dovanomis.

Dabar jis rėplioja ilgomis kopėčiomis ir dar piktai dunda.

